

Bd. Magheru, nr. 20, 010334 București
tel.: 021.318.89.00 / 021.318.89.01; fax: 021.312.44.80
e-mail: marketing@nottara.ro
Casa de bilete: 021 317 41 01

Dosar de prezentare

Sala George Constantin

Data premierei: 29 martie 2015

Vestul singuratic

de **Martin McDonagh**

traducerea de **Bogdan Budeș**

Distribuție:

Coleman - **Florin Piersic Jr.**

Valene - **Vlad Zamfirescu**

Welsh - **Andi Vasluianu**

Girleen - **Ioana Calotă / Corina Dragomir**

Regia: **Cristi Juncu**

Scenografia: **Carmencita Brojboiu**

Durata: 3h (cu pauză)

Audiență: N16 - Nerecomandat sub 16 ani

Producție a Teatrului *Nottara*

SINOPSIS

Ce se întâmplă când un regizor extrem de talentat se întâlnește cu cinci actori pur-sânge, o scenografă inventivă și un autor care observă fiecare detaliu al condiției umane? Se naște un spectacol remarcabil: *Vestul singuratic* - noua premieră a Teatrului Nottara, care se joacă la Sala George Constantin.

Coleman și Valene dau impresia că stau pe niște butoaie de pulbere, sunt gata să explodeze în orice moment. Relația dintre cei doi frați, care și-au pierdut tatăl în urma unui „accident” cu o armă de foc este una stranie, construită din conflicte și certuri permanente.

Schimburile de replici sunt sclipitoare, iar personajele par să calce apăsător și zgomotos pe o coardă deja mult prea întinsă.

Unul dintre ei – Valene - colecționează statuete religioase, iar celălalt – Coleman - și-a făcut un obicei de a merge la înmormântări în principal pentru mâncarea servită.

Fiecare îl provoacă pe celălalt, împingându-l spre limitele răbdării, singurul care încearcă să repare întrucâtva relația disfuncțională a fraților Connor fiind preotul Welsh. Dar sfaturile lui par să rămână neuzite pentru Coleman și Valene, ca și pentru restul satului în care își are parohia.

Însă, într-o răsturnare aproape mistică a rolurilor, se dovedește că tocmai cel care trebuia să fie salvatorul își așteaptă salvarea de la cei rătăciți...

Nimic nu poate fi mai ofertant pentru un teatru și pentru publicul său, decât un text modern, despre lucruri care neliniștesc, scris într-un ritm alert, fără ocolișuri și inhibiții inutile.

Întotdeauna relațiile interumane dintr-o comunitate, fie ea din Irlanda sau de oriunde, ne spun mai mult despre ființa umană decât zeci de tratate de psihanaliză. Așa că sunteți invitați să intrați în lumea plină de violență, de umor negru, dar și de neașteptată compasiune, a fraților Connor, a părintelui Welsh și a frumoasei Girleen Kelleher.

EXTRASE DIN TEXT:

WELSH: Sunt un preot jalnic, asta sunt. Nu-s deloc în stare să-l apăr pe Ăl-De-Sus când îl vorbește cineva de rău, și nu-i asta cea mai mare calitate a unui preot?

COLEMAN: Lasă, bă, părinte, că-s o grămadă mai rău ca tine, sun' sigur. Tu ai o problemă. Ești prea moale. Bagi frica-n sticlele de whisky și ți s-a blegit credința. Dacă lăsăm astea doparte, ești ok. În primu' rând, tu nu profiți de bieții copilași, și uite, deja ai avantaj în fața la juma' din popii din Irlanda.

WELSH: Asta nu mă-ncălzește, și-orcum procentu-i cam exagerat. Nu-s bun de nimic, am o parohie jalnică, și cu-asta-basta. Două crime la catastif și pă nici unu' din ei nu po' să-i fac să confeseze. Decât că pariază la cursele de cai și gânduri necurate, decât atât să confesează, ticăloșii.

COLEMAN: Bă, părinte, nu cre' că-i bine să-mi zici mie ce-ți confesează oamenii. Pă chestia asta po' să fi și escomunicat. A fos' și-un film pă chestia asta...

WELSH: Vezi?

COLEMAN: ...cu Bronson.

WELSH: ...Nu-s bun de nimic.

Scena 1, Vestul singuratic

[...]

GIRLEEN: ... Cum merge?

COLEMAN: Bine. Tocma' l-a băgat pă tata sub pământ.

GIRLEEN: Foaarte mișto. M-am întâlnit cu poștașu' pă drum și-avea o scrisoare pentru Valene. Lu' poștașu-i place de mine, știați? Cre' că i-ar place să-mi intre-n chiloți, 's sigură de asta.

COLEMAN: Eh. Și el ca restu' lumii din Galaway, Girleen.

GIRLEEN: Galaway, pă puțin. Io aș zice tot UEu'. Eh, da' n-o să-mi intre-n chiloți unu' cu salariu de poștaș. Fiți siguri.

COLEMAN: Tai și bilet la intrare, Girleen?

GIRLEEN: Mă bate gându', Coleman. Ce, te-nterează? Face mai mult de-o bere și-o pungă de bomboane, să știi.

COLEMAN: Păi am pă undeva un timbru de vreo trei paunzi care nu l-am folosit niciodată.

GIRLEEN: Așa mai vii de-acasă. (*Către WELSH.*) Cam ce salarii mai au preoții, părinte?

WELSH: Da' te-oprești odată?! Te-oprești? Nu-i de-ajuns că vinzi alcool din ușă-n ușă, mai tre' să te și curvești deasupra?

Scena 1, Vestul singuratic

Despre piesă

Gânduri din partea autorului

„E oarecum înspăimântător să-mi explic piesele, pentru că nu am făcut niciun fel de autoanaliză înainte de a le scrie și cred că am scris niște texte destul de bune. Consider că cea mai bună modalitate de a reuși să urmezi același drum în procesul de creație este să mergi mai departe, fără să analizezi.

Preotul [din *Vestul Singuratic*] este un om simplu. Nu știu dacă este milos din fire sau pur și simplu e incapabil să facă foarte mult rău. Este mai mult o reprezentare a ideii mele sau a credinței mele în Hristosul despre care am fost învățat când eram copil. Cred că e un Hristos sinucigaș, o imagine de care am fost mereu atașat. Cineva care se sacrifică pe sine, pentru binele celorlalți. Deși majoritatea glumelor din piesă sunt anti-catolice, portretul preotului este pro. El este figura salvatoare a seriei [Trilogia *Leenane*, care include și piesele *The Beauty Queen of Leenane* și *A Skull in Connemara*], pentru că, înainte de orice, e un om bun. Cred că se potrivește mai mult cu ideea despre Iisus, pe care o aveam în copilărie, decât cu cea despre creștinism.

Piesele conțin o mare parte din mine, ca în cazul oricărui scriitor care se exprimă pe sine, în munca sa. Eu spun povești și îmi pasă de poveștile pe care le spun.”

Argumentul regizorului

„*Vestul singuratic* e unul dintre marile texte ale dramaturgiei contemporane - și scriu „contemporane” dintr-un fel de autocenzură, ca să nu fiu taxat imediat ca teribilist, dar aș scrie „universale” în loc de „contemporane”. Acum e acum: ar trebui să explic în câteva rânduri de ce mă lansez în asemenea elogii hazardate. Încerc.

Cred că *Vestul singuratic* reușește să foreze până la o adâncime foarte puțin prospectată a ceea ce numim ființa umană. Și descoperă acolo un strat magmatic despre care nu știm prea multe. Ni-l știm constitutiv, dar credem că e prea profund, pentru a ne mai putea afecta. Câteodată, da, erupe intempestiv în actualitatea existenței noastre pașnice, dar sedimentele pe care, ca oameni civilizați ce suntem, le-am acumulat spre a ne proteja reușesc „să astupe craterul”. Sau cel puțin așa credem. E un strat pe care l-aș numi, ca să rămân la termenii geologiei, stratul jurasic al ființei. Un zăcământ de animalitate primordială, despre a cărui existență nu prea vrem să fim informați.

Există o perioadă în viața omului când stratul acesta se află foarte aproape de „suprafață” - educația, cultura și celelalte unelte ale civilizației n-au apucat să-l îngroape. Perioada asta o numim copilărie. (Apoi, în adolescență, apar erupțiile de care aminteam anterior, cu craterele aferente, pe care le numim coșuri!)

În copilărie nu știm ce e bine și ce e rău. Suntem amoral. Suntem inocenți. Din cauza asta copiii care au făcut ceva rău nu ajung la închisoare – considerăm că nu sunt încă responsabili pentru faptele lor. Nu sunt încă civilizați. Sunt încă prădători. Sunt în perioada jurasică a evoluției. Dar îi iubim. Mai mult, copiii sunt, în ordinea mântuirii, modele! Doar fiindcă ei vom intra în Împărăția Cerurilor!

Vestul singuratic ne spune o poveste cu niște oameni care au rămas, la patruzeci de ani, precum copiii.”

Actorii, despre Vestul singuratic

Florin Piersic Jr.: Au trecut 15 ani de când n-am mai lucrat cu alt regizor de teatru. Adică n-am lucrat decât în regia mea. În teatru. În film e altă poveste. Dar în teatru e chiar un debut la 46 de ani. Au existat propuneri în această perioadă, numai că n-au fost îndeajuns de interesante. [...] Cristi Juncu a fost foarte speriat câteva zile, că auzise el tot felul de povești cu zâne și cu pitici, cum că eu aș renunța după scurt timp. I-am spus să se liniștească, că nu las oamenii baltă. Cel mult după două zile de repetiție pot spune că nu ne înțelegem și că e păcat să mergem în continuare și să ne risipim energia inutil. Dar în cazul de față s-au mișcat bine lucrurile și eu zic că avem un spectacol solid.

Sanda Vișan: Dacă 15 ani nu te-ai lăsat tentat de niciun regizor, ce ai găsit interesant în acest proiect al Teatrului *Nottara*?

Florin Piersic Jr.: Interesant trebuie să fie în primul rând textul și, în al doilea rând, trebuie să vezi că discursul regizorului are un impact asupra ta, ca actor. Astea sunt condițiile necesare și suficiente, pentru că altfel de ce aș fi plecat dintr-un teatru, unde eram angajat, dacă nu ca să fac lucruri care să-mi aducă bucurie? Cristi e unul dintre regizorii cu care îmi doresc de mult să lucrez. Am fost anul trecut la Arad, într-un festival și am avut marea plăcere să văd „Trilogia belgrădeană”, pusă de el la Râmnicu-Vâlcea. Am descoperit atunci și niște actori absolut minunați. Am simțit și mâna regizorului. Cristi are o discreție în a se manifesta, astfel încât actorii se văd. Juncu se sprijină mult pe actori.

Sanda Vișan: Ce trebuie să aibă un text, ca să spui da, la propunerea unui regizor?

Florin Piersic Jr.: Mi-am dorit de ceva vreme să joc într-o comedie boulevardieră. Dacă o să se ivească ocazia și o să fie o comedie de calitate –fiindcă există și așa ceva- îmi doresc foarte mult să văd publicul fericit, râzând la fiecare 10-15 secunde, pe sistemul ăsta replică-poantă.

Aș putea să compar, deși comparația e destul de forțată, „Vestul singuratic” cu o comedie boulevardieră, până la un punct. Aici intervine elementul ăla pe care mi-l doresc foarte mult: s-a întâmplat la al doilea spectacol să se nască momente în care spectatorii nu știau foarte bine ce să facă, să râdă, dar în același timp aveau lacrimi în ochi.

Asta e greu de obținut, dar nu imposibil. Asta-i zona pe care o caut, de fapt, cam în tot ce fac. La Vestul singuratic energia e râsul, care în colectivitate face bine și vindecă. Într-un anumit fel, e foarte interesant: să râzi din tot sufletul și la un anumit moment să-ti iei o palmă mare peste față.

Sanda Vișan: Crezi că publicul de vârstă a treia o să râdă la acest spectacol cu un limbaj decoltat?

Florin Piersic Jr.: Cred că da, în ciuda limbajului violent, nu cred că spectacolul e vulgar. Există tot felul de cuvinte, care, fie au fost inventate de Bogdan Budeș, care a tradus textul, ori de noi care am încercat să ducem munca lui Bogdan mai departe. Și aici a apărut bucuria colaborării cu Cristi, pentru că ne-a dat libertate de multe ori,

rolul lui, la un moment dat, era să spună: asta da, asta nu, aici mergeți prea departe. Dar cred că orice om între 18 și 88 de ani poate să se bucure de spectacolul ăsta. Îmi doresc să fac asemenea lucruri. Știu bine că teatrul moare, că puțină lume o să vină să vadă „Vestul singuratic“...

Sanda Vișan: Mă îndoiesc, deja e supervândut.

Florin Piersic Jr.: Da, dar la o sală de 120 de locuri...

Sanda Vișan: Un asemenea spectacol se poate juca și la sala mare, poate că direcția teatrului se va gândi la acest lucru...

Florin Piersic Jr.: Ce să spun, iubesc și teatrul, și filmul, dar teatrul e călătoria aia specială. Am trăit situația, în cazul one-man show-ului cu care mă mai plimb prin țară, „Freak Show“, am observat că pot să aduc la un numitor comun, doi oameni care sunt generații diferite. Am văzut lumină și entuziasm în ochii unor oameni foarte bătrâni sau foarte tineri. Înseamnă că mi-am atins scopul. Și în cazul de față contează să ai mintea deschisă și să-ți dai voie să vezi o poveste mai ciudată.

În noua montare de la Nottara, Florin Piersic Jr. și Vlad Zamfirescu îi interpretează pe cei doi frați dintr-un sat uitat de lume, din vestul Irlandei, care se înfruntă, ca întotdeauna. Numai că acum suntem exact după înmormântarea tatălui lor, mort prin împușcare, iar obișnuitele lor dispute cotidiene capătă o ascuțime nouă: vorbele suieră ca gloanțele, de la unul la altul, la fel și pumnii, pentru că un secret adânc ascute vechiul conflict.

Vlad Zamfirescu: Personajele fac parte dintr-o pătură socială destul de joasă, cu un IQ și o educație destul de mici. Îi regăsim peste tot în lume, nu numai în Irlanda. Dar ce ne-a interesat pe noi e componenta umană a acestor personaje, felul în care relaționează și cum simt durerea și bucuria. Și unde mă pot eu regăsi în oamenii ăștia. Atunci devine interesant, când reușesc și eu ca spectator, ca om care vede dinafară, să mă regăsesc în niște caracteristici umane ale acestor personaje.

Sanda Vișan: - Dincolo de aparențe.

Vlad Zamfirescu: Dincolo de aparențe, dincolo de educația diferită, să le înțelegem punctul de vedere, nu neapărat să fim de acord.

Preotul catolic al satului, interpretat de Andi Vasluianu, încearcă să medieze conflictul dintre cei doi frați, dar este el însuși copleșit de apăsătoare atmosferă a satului, cu morți neexplicate și nemărturisite la spovedanie, și cu o populație total supusă zeului alcool.

Sanda Vișan: Ai spune că textul noului spectacol de la Nottara, Vestul singuratic, este un text al generației tale?

Andi Vasluianu: Nu cred în categorisirea pe generații. Cred că există texte... și texte. Bune și rele. Pe vremuri, când se puneau piese americane la Bulandra, când era Ciulea director, poate și atunci se spunea: e un text al generației. Nu cred în asta. Cred că acesta e un text care ne-a plăcut și pe care ne-am hotărât să-l facem și cu

asta, basta. Mie mi se pare un text foarte greu. Mi se pare de văzut în spectacolul ăsta: libertatea pe care o conține amoralitatea personajelor, mai ales a celor doi frați, jucați de Florin Piersic Jr. și Vlad Zamfirescu.

Sanda Vișan: Sub ce aspect?

Andi Vasluianu: Are o doză de amoralitate destul de puternică. Și asta e foarte greu de îngurgitat de către spectator.

Sanda Vișan: Și de actori?

Andi Vasluianu: Mai ales de actori, pentru că ei trebuie să creadă în situația aia. Trebuie să te duci cu toată ființa către personaj, să-l înțelegi. De obicei, când vezi pe cineva amoral, ori îl consideri nebun, ori animal, numai om, nu. Dar e și un soi de libertate în amoralitate. Iar asta mi se pare mie de văzut în spectacolul ăsta: libertatea pe care o conține amoralitatea personajelor, mai ales a celor doi frați, jucați de Florin Piersic Jr. și Vlad Zamfirescu, mi se pare interesant de urmărit.

Sanda Vișan: Și în această atmosferă de amoralitate, cum se plasează preotul pe care îl interpretezi?

Andi Vasluianu: Cred că există niște planuri, că asta a fost discuția mea cu Juncu încontinuu: cât din ceea ce-și dorește el vine și din viața lui de dinainte de a fi alcoolic, sau cât este influențat de zona asta a alcoolului. Asta mi-a venit foarte greu să cuprind. Cred că un melanj între cele două: cu toate că e absorbit de alcool, încearcă să-i scoată din noroi.

Iar această lume de bărbați plini de frustrări primește din când în când o rază de lumină, tână liceană, care stinge cu Guinness setea bețivilor locului, ca să mai facă și ea un ban. Organizând un casting pentru rolul tinerei de 17 ani, Cristi Juncu a făcut o dublă distribuție pe acest rol de ingenuă pătată, fiindcă i-a plăcut prestație ambelor actrițe ale Teatrului Nottara.

Sanda Vișan: E un text intens cel pe care l-a ales Cristi Juncu și e un spectacol de bărbați, cu scurte apariții ale tinerei pe care o interpretezi.

Ioana Calotă: Dificultățile țin de subconștient.

Sanda Vișan: De ce?

Ioana Calotă: Trebuie să-ți aduci aminte și să te lași practic vulnerabilă, sensibilizată, să devii acel atlet al emoțiilor. În acest tip de texte trebuie să se simtă ce e în adâncul adâncului tău, iar tu să acoperi cu o mască socială, lăsând totuși să iasă ce trebuie. E un text provocator pentru mine, fiindcă sunt puține scene, dar în cele trei apariții trebuie să am niște fațete foarte clare și mesajul meu să ajungă foarte clar la public. Aceasta ține de inspirația pe care o am. Trebuie să fiu destul de aplicată, încât să se vadă ce treabă are fata asta, de ce e singura femeie, care e rolul Evei în această teroare bărbătească.

E un spectacol despre copilăria adâncă, frumoasă, care încă nu s-a terminat, din păcate. Ei sunt adulți, au patruzeci și ceva de ani și trebuie să-și retrăiască coșmarurile din copilărie, să le treacă printr-o suferință, printr-un catarsis, care până la urmă se întâmplă. De aceea, într-un fel, se găsește mântuirea, mesajul piesei este atins.

Sanda Vișan: Ce provocări are acest rol pentru tine?

Corina Dragomir: Nu e un rol ușor, chiar dacă este singura fată din distribuție. E foarte greu, dar în același timp ne-a și fost ușurată munca, nouă, fetelor, pentru că băieții au fost protectori cu noi, regizorul și colegii actori. Provocarea e mare, nu e simplu să faci ceva simplu, ești mereu tentat să complici lucrurile, când îi ai alături pe cei trei, care se provoacă constant din punct de vedere profesional. E foarte ușor să cazi în capcană, dar Cristi Juncu a știut exact ce vrea de la fiecare personaj.

De asemenea, nu e ușor să fii pe dublu rol. Pentru mine e prima oară în carieră. E o lecție de generozitate. Am avut noroc de o colegă profesionistă, așa că nu au fost probleme, dimpotrivă, ne-am susținut. Pentru mine a contat enorm.

Fragmente din articolul *Piersic Jr. Is back*, cuprinzând interviuri cu actorii producției *Vestul singuratic*, realizat de Sanda Vișan și publicat integral pe blogul ziarului *Adevărul*.

REPERE BIOGRAFICE

Autorul

Cu aerul său de gentleman rebel, Martin McDonagh este unul dintre cei mai importanți dramaturgi contemporani irlandezi și, de asemenea, un foarte apreciat scenarist și regizor de film.

Având origine și cetățenie dublă (mamă britanică și tată irlandez), este singurul scriitor de texte dramatice, de la Shakespeare până azi, care a avut 4 piese montate simultan pe scenele teatrelor londoneze.

Direct, viu, de o inteligență ascuțită și un frust, dar autentic umor negru, Martin McDonagh pune în pagină o lume atipică, o lume cu coordonate și sisteme de referință proprii, o lume închisă, izolată, într-o Irlandă a unui timp parcă ireal.

La o scurtă trecere în revistă a activității sale, cititorul este impresionat de portofoliul de premii și nominalizări. Printre alte creații dramatice ale irlandezului, multi-nominalizate și răsplătite cu importante distincții, se numără și *Omul-Pernă*, nominalizat, în 2005, la Premiile Drama Desk și la Premiile Tony, *Locotenentul din Inishmore*, piesă câștigătoare, în 2003, a Premiului Critics' Circle Theatre pentru cel mai promițător dramaturg, și nominalizată în 2006 la Premiul *Laurence Olivier*, *Regina frumuseții din Leenane*, câștigătoare a Premiului Drama Desk pentru *Cea mai bună piesă*, în 1996, a Premiului *Laurence Olivier*, pentru comedie contemporană, 1998, și nominalizată la Premiile Tony, în același an.

Vestul singuratic, text scris în 1997 (și nominalizat, doi ani mai târziu la Premiul Tony pentru cea mai bună piesă), face parte din *Trilogia Leenane* a lui McDonagh, alături de mult apreciată-*Regina frumuseții din Leenane* și de *Craniul din Connemara* (cu care a fost nominalizat, tot în 1997, la Premiul *Laurence Olivier* pentru Cea mai bună comedie).

Regizorul

Cristi Juncu s-a născut la 8 ianuarie 1968, în București. A studiat regia de teatru la Academia Lucefărul, între 1990 și 1995, având-o ca profesoară pe Cătălina Buzoianu.

De atunci, a realizat peste cincizeci de spectacole, printre care: *Portugalia* de Zoltan Egressy, *Aproape* de John Cariani și *Trilogia belgrădeană* de Biljana Srbljanovic, la Teatrul *Anton Pann* din Râmnicu Vâlcea, *Conversație după o înmormântare*, de Yasmina Reza, *Furtuna* de William Shakespeare și *Năpasta* de I.L. Caragiale, la Teatrul *Toma Caragiu* din Ploiești, *Școala nevestelor* de Molière, la Teatrul Național din Târgu Mureș, *Bekkanko* de Asaya Fujita la Teatrul *Mihai Eminescu* din Botoșani, *Butoiul cu pulbere* de Dejan Dukovski la Teatrul *Sică Alexandrescu* din Brașov, *Omul hazardului* de Yasmina Reza și *Un pic prea intim* de Rajiv Joseph la Teatrul Nottara din București, *American Buffalo* de David Mamet, *Orașul* de Evgheni Grishkovets, *XXL (Fat Pig)* de Neil LaBute, *Iluzii* de Ivan Vârâpaev și *contr(ACT)e* de Mike Bartlett la Teatrul Act din București, *Artă* de Yasmina Reza la Teatrul *Bulandra* din București, *Edmond* de David Mamet, *Eden* de Eugene O'Brien, *Vestul singuratic* de Martin McDonagh și *Hoții (This Lime Tree Bower)* de Conor McPherson la Teatrul 74 din Târgu Mureș.

Ca dramaturg, a scris trei piese de teatru și a realizat nenumărate adaptări și traduceri.

Cristi Juncu- preocupările unui burghez

Într-un interviu, Cristi Juncu afirma că este un burghez și că are preocupări dictate de o structură conservatoare, dorind să trăiască o viață confortabilă, cu o familie reușită, fără revoluții. De aceea piesele de teatru pentru care optează sunt mai puțin despre marginali, despre revoluționari sau despre indivizi care vor să întoarcă lumea cu fundul în sus.

Însă, Cristi Juncu este un regizor cu un program ideatic îndrăzneț, coerent din punct de vedere estetic și temeinic elaborat. După ani de tatonări, de căutări și descoperiri, el a devenit un artist elaborat, în ale cărui spectacole se vede și se aude gândul regizorului pretențios, atât la nivelul textului dramatic, cât și la cel al jocului actorilor. Soluțiile sale scenice sunt fie surprinzătoare și inspirate, fie de o discreție bine temperată, dar niciodată lăsate la voia întâmplării.

Autor de piese de teatru, traducător, dar și un talent în adaptarea pentru scenă a textelor dramatice, Cristi face în arta teatrală românească o figură bine conturată, sobră dar nu lipsită de umor fin, intelectuală, expresivă.

Actorii

[Vlad Zamfirescu](#) s-a născut la 1 martie 1974 la Târgu Mureș, iar în 1997 a absolvit, ca Șef de promoție Academia de Teatru și Film din București, Facultatea de Teatru, specializarea Actorie, la clasa profesorului Ion Cojar.

Fiind unul dintre actorii emblematici ai generației sale, Vlad Zamfirescu a jucat în peste 40 de spectacole, la teatre de stat și companii independente din București și din țară, în puneri în scenă importante precum: *Pelicanul* de August Strindberg, regia: Cătălina Buzoianu, rolul Frederik (pentru care a obținut premiul UNITER pentru debut), la Teatrul Levant (1994); *Azilul de noapte* de Maxim Gorki, regia: Ion Cojar, rolul Vasca Pepel, Studioul Casandra (1997); *Scandal la Palermo* de Carlo Goldoni, adaptare după Carlo Goldoni, regia: Cătălina Buzoianu, rolul Amorezul, Teatrul *Bulandra* (1997); *Petru* de Vlad Zografi, regia: Cătălina Buzoianu, rolul Academicianul, *Teatrul Bulandra* (1998); *Tacâmuri de pui* de Spiró György, regia: Gelu Colceag, rolul El, Teatrul *Bulandra* (1999); *Regele Lear* de William Shakespeare, regia: Dragoș Galgoșiu, rolul Edmund, Teatrul *Bulandra* (1999); *Hamlet* de William Shakespeare, regia: Vlad Mugur, rolul Claudius, Teatrul Național *Lucian Blaga*, Cluj-Napoca (2001); *Tango* de Sławomir Mrożek, regia: Gelu Colceag, rolul Arthur, Teatrul *Bulandra* (2001); *Bash. O trilogie contemporană* de Neil LaBute, regia: Vlad Massaci, rolul John, Teatrul Act (2004); *Forma lucrurilor* de Neil LaBute, regia: Vlad Massaci, rolul Adam, Teatrul Act (2004); *American Buffalo* de David Mamet, regia: Cristi Juncu, rolul Teach, Teatrul Act și Asociația Catharsis (2005); *Triumful dragostei* de Pierre Marivaux, regia: Alexandru Darie, rolul Dimas, *Teatrul Bulandra* (2005).

Se descrie ca fiind un artist în căutarea armoniei, iar rolurile sale, glisând între comedie, dramă, absurd etc. sunt încărcate de emoția acestei călătorii înspre găsirea adevărului din sine și din jur. În 2005, tot în regia lui Cristi Juncu, Vlad Zamfirescu interpretează rolul El, în spectacolul *Orașul* de Evgheni Grișkoveț, Teatrul Act și Asociația Catharsis. Urmează rolurile din: *Dumnezeul de a doua zi*, de Mimi Brănescu, regia: Claudiu Goga, rolul El, Teatrul Act (2009); *Voiajul domnului Perrichon* de Eugène Labiche, regia: Dinu Cernescu, rolul Daniel, Teatrul *Bulandra* (2010); *Niște fete* de Neil LaBute, regia: Cristi Juncu, rolul Guy, Asociația Catharsis și Teatrul *George Ciprian*, Buzău (2010); *Helter Skelter* de Neil LaBute, regia: Cristi Juncu, Teatrul *Tony Bulandra*, Târgoviște (2011); *XXL* de Neil LaBute, regia: Cristi Juncu, rolul Carter, Asociația Catharsis, Teatrul Act și Teatrul *George Ciprian*, Buzău (2011); *Iluzii* de Ivan Vârâpaev, regia: Cristi Juncu, rolul Bărbatul 1, Teatrul Act și Asociația Catharsis (2012); *Acasă la tata* de Mimi Brănescu, regia: Vlad Massaci, rolul Robert, Teatrul de Comedie (2013).

Vlad Zamfirescu a avut, totodată, roluri importante în film și producții de televiziune: *Stare de fapt*, regia: Stere Gulea, rolul Revoluționarului; *Italiencele*, regia: Napoleon Helmis, rolul principal Giovanni (2004); *Orient Expres*, regia: Sergiu Nicolaescu, rolul

Bob (2004); *Restul e tăcere*, regia: Nae Caramfil, rolul Nutzu Ferefide; *Lumina*, după un scenariu de M. Șoptorean, regia: Gheorghe Preda, rolul principal Vlad Apostol; *Spitalul special* de Iosif Naghiu, rolul principal Pitu; *Don Juan sau dragostea de geometrie* de Max Frisch, rolul Rodrigo.

Pe scena Teatrului *Nottara* îi interpretează în această stagiune pe Valene, în *Vestul Singuratic*, de Martin McDonagh, în regia lui Cristi Juncu, și pe Joni, în *Panică*, de Mika Myllyaho, în regia lui Theodor-Cristian Popescu.

Florin Piersic Jr este un artist care reușește prin teatru, film și povestirile pe care le scrie să-și creeze oaze de liniște care să-l apere de lumea din jur, din ce în ce mai „insuportabilă”. Născut pe 18 iulie 1968, a absolvit Academia de Teatru și Film din București, în 1991.

Printre spectacolele în care a jucat se numără: *Comedia erorilor* de William Shakespeare, la Studioul *Cassandra* (1991), *Pe cheiul de Vest* de Bernard-Marie Koltes, la Studioul *Cassandra* (1991); *Artur Osânditul* de Matei Vișniec, la Teatrul Foarte Mic (1992); *Regăsire* de Luigi Pirandello, la Teatrul Mic (1993); *Zoo Story* de Edward Albee, la Teatrul Foarte Mic (1995); *Mătrăguna* de Machiavelli, la Teatrul Mic (1995); *Patul lui Procust*, după Camil Petrescu, la Teatrul *Bulandra* (1997); *Copiii unui Dumnezeu mai mic* de Mark Medoff, la Teatrul Odeon (1998); *Noaptea încurcăturilor* de Oliver Goldsmith, la Teatrul Mic (1998); *Chelnerul mut* de Harold Pinter, la Teatrul Act (2000).

Cu *Sex, Drugs, Rock and Roll* de Eric Bogosian, la Teatrul Luni de la Green Hours (2002), spectacol care i-a adus premiul UNITER pentru *Cel mai bun actor*, începe o perioadă foarte importantă a carierei sale, în care mărturisește că „am învățat să gândesc singur, apoi am început să-mi definesc un stil și o zonă”. Începe să monteze texte în care crede foarte mult, iar spectacolele în care a jucat, în propria sa regie sunt: *Toți bărbații sunt curve* de David Mamet, la Clubul Prometheus (2003); *Zaruri și cărți* de Sam Henry Kass, Teatrul Metropolis (2009); *Opposites attract* de Bruce Kane, Teatrul Metropolis (2010); *Tom și Jerry* de Rick Cleveland, la Teatrul Metropolis (2012); *Zi că-i bine* de Wil Calhoun, la Teatrul Luni de la Green Hours (2013); *Freak Show* de Florin Piersic jr., la Cafe Teatru Godot (2014).

A regizat sau a scris scenariul pentru filmele: *Eminescu Versus Eminem* (lungmetraj, regizor și actor) (2006); *Take six* (scurtmetraj) (2006); *Fix Alert* (lungmetraj, 2005, regizor și actor); *Advertising space* (scurtmetraj) (2006); *Pickpocket* (2006); *Trupuri. Repaus și mișcare.* (scenariu) (2007); *Dublă personalitate* (scenariu) (2007); *Nașterea unei capodopere* (scenariu) (2008); *Veneția* (scurtmetraj) (2008); *Killing Time* (lungmetraj) (2012).

A jucat în filme ca: *Le dernier plan*, regia: Benoit Peeters (1999). *Ce lume veselă*, regia: Malvina Urșianu (2002); *Dunărea. Donau. Dunav. Duna.*, regia: Goran Rebic

(2003); *18.36*, regia: Ionuț Giurgiuță (2003); *Youth without youth*, regia: Francis Ford Coppola (2006); *Blood Creek*, regia: Joel Schumacher (2008); *Bibliothèque Pascal*, regia: Haidu Szabolcz (2009); *Website Story*, regia: Dan Chișu (2009); *Călătoria lui Gruber*, regia: Radu Gabrea (2009); *Contratimp 2*, regia: Jesus del Cerro (2010); *Werewolf 2: The Beast among us*, regia: Louis Morneau (2012); *The Necessary Death of Charlie Countryman*, regia: Fredrik Bond (2013); *Q.E.D.*, regia: Andrei Gruszniski (2014).

A publicat volumele *Romantic Porno* (roman), Editura Humanitas, 2011, și *Opere cumplete*, volumul unu, Editura Humanitas (povestiri), 2009.

Pe scena Teatrului *Nottara*, îl interpretează pe Coleman, în *Vestul Singuratic*, de Martin McDonagh, în regia lui Cristi Juncu.

Născut pe 23 iunie 1974, la București, [Andi Vasluianu](#) a absolvit, în 1999, Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică *I.L. Caragiale*. Este un actor onest, discret și rafinat, instruit și echilibrat; de o forță artistică remarcabilă.

Dintre proiectele sale în film (unde a ajuns la peste 50 de roluri!) amintim: *Rămâi cu mine* (2013, serial TV produs de HBO), *Despre oameni și melci* (2012, regia: Tudor Giurgiu), *Minte-mă frumos* (2012, regia: Iura Luncașu), *Biblioteca Pascal* (2011, regia: Szabolcs Hajdu), *Periferic* (2010, regia: Bogdan George Apetri), *Cealaltă Irina* (2009, regia: Andrei Gruzsniczki), *California Dreamin' (Nesfârșit)* (2007, regia: Cristian Nemescu), *Hârtia va fi albastră* (2006, regia: Radu Muntean).

Crede foarte mult în adevărul personajelor sale, în imaginație și în metodă, iar această rigoare creativă specială se regăsește în cele mai importante dintre rolurile sale pe scenele de teatru: *Furtuna* de William Shakespeare (regia: Cristi Juncu), *Azilul de noapte* de Maxim Gorki (regia: Cristi Juncu), *Casa Zoikăi* de M. A. Bulgakov (regia: Lucian Sabados), *Călătoria domnului Perrichon* de Eugène Labiche (regia: Alexandru Dabija), *Din viața insectelor* de Karel & Josef Capek (direcția de scenă: V.I. Frunză), *Don Juan sau dragostea pentru geometrie* de Max Frisch (regia: Alexandra Penciu), *Miriam W.* de Savyon Liebrecht (regia: Radu Afrim) – la Teatrul Dramatic *Toma Caragiu* din Ploiești; *Costumele* (o producție a Companiei *Passe Partout* Dan Puric); *Jocul de-a adevărul* de Lia Bugnar (regia: Lia Bugnar și Dorina Chiriac) – la Teatrul Metopolis; *Iluzii* de Ivan Vârâpaev (regia: Cristi Juncu), *Shape of Things (Forma lucrurilor)* de Neil LaBute (regia: Vlad Massaci), *Capra cu trei iezi*, după Ion Creangă (regia: Alexandru Dabija) – la Teatrul ACT.

În această stagiune, Andi Vasluianu poate fi văzut la Teatrul *Nottara*, în regia lui Cristi Juncu, în spectacolele *Un pic prea intim* de Rajiv Joseph, unde îl joacă pe Tom, și *Vestul Singuratic*, de Martin McDonagh, în rolul Welsh.

Născută pe 25.05. 1980, [Ioana Calotă](#) a fost născută pentru a fi pe scenă și a știut acest lucru dintotdeauna. Sub îndrumarea marilor maeștri, la Universitatea de Artă Teatrală și Cinematografică din București a fost ucenica unor mari profesori de teatru, precum: Mircea Albulescu, Sanda Manu, Ion Cojar, Gelu Colceag și Tania Filip, dar și Cătălin Naum. Încă din timpul facultății a primit roluri pe care le-a construit pe sensibilitatea și feminitatea sa ingenuă.

Talentul și personalitatea sa deosebită au recomandat-o și pentru colaborări cu Teatrul Metropolis (*O noapte furtunoasă* de I.L. Caragiale și *Copiii la putere* de Roger Vitrac, amândouă în regia lui Gelu Colceag sau *Azilul de noapte* de Maxim Gorki, în direcția de scenă a lui Mircea Marin), cu Teatrul de Comedie (*Tartuffe* de Molière, regia Laszlo Bocsardi) sau pentru proiecte independente, cum ar fi: *Take, Ianke și Cadîr* de Victor I. Popa, în regia lui Doru Ana, *Șocant (Blasted)* de Sarah Kane, în regia lui Szabó K. István și *Feisbuc*, un spectacol de Alexandru Jitea

La Teatrul Nottara a fost Polly Peachum în *Opera de trei parale*, de Bertolt Brecht și Anna Wyniarski în *Nu vorbiți cu actorii* de Tom Dudzick, ambele în regia Dianei Lupescu, Rosetta în *Leonce și Lena* de Georg Büchner, în regia lui Felix Alexa, Sorina în *Înșir-te mărgărite!* de Victor Eftimiu, în regia lui Alexandru Dabija, Lisa în *Cheek to Cheek*, un spectacol de Radu Afrim și Secretara în *Special sânge* de Guy Foissy, în regia lui Bogdan Hușanu.

În prezent, poate fi urmărită pe scena Teatrului Nottara în spectacolele regizate de Diana Lupescu: *De dor și drag, Maria Tănase, Umor, amor, fior de dor... în București*, în *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare – în rolul Hero, în *Mobilă și durere* de Teodor Mazilu, realizând o reușită Melania, precum și în *Titanic Vals* de Tudor Mușatescu, sub coordonarea lui Dinu Cernescu, unde joacă o spumoasă Miza în *Roman teatral* de Mihail Bulgakov, în personajul Veșniakova, o montare a regizorului Vlad Massaci, sau în *Vestul singuratic*, în regia lui Cristi Juncu, în rolul Girleen.

Carierea [Corinei Dragomir](#) este legată, în aceeași măsură, de Teatrul Nottara și de Teatrul Excelsior. A lucrat o perioadă mare de timp cu Ion Lucian, care a fost unul dintre profesorii săi la specializarea Actorie a Facultății de Arte din cadrul Universității Hyperion, București, alături de Victor Radovici și Tudor Mărăscu. Licența în Arta Actorului a susținut-o la Universitatea de Arte din Târgu-Mureș.

La Teatrul Excelsior joacă personaje îndrăgite dintre care amintim: Fetița din *Fetița cu chibrituri* și Degețica din povestea cu același nume, ambele de Hans Christian Andersen și în regia lui Victor Radovici, Lucietta din *Bădăranii* de Carlo Goldoni, în regia aceluiași Victor Radovici. A colaborat, de asemenea, cu Marian Râlea la spectacolele *Jocul de-a teatrul* și *Povestea animalelor*. La Teatrul Mihai Eminescu din Botoșani a jucat în spectacolul *Cetățeni de Onoare ai poeziei*, în regia lui Ion

Caramitru, iar la Teatrul Național din Constanța a jucat rolul Elevei din piesa *Steaua fără nume* de Mihail Sebastian, în regia Ancăi Maria Colțeanu.

La Teatrul Nottara a putut fi aplaudată în diferite montări: *Rinocerul îndrăgostit* de Liao Yimei, în regia lui Mihai Lungeanu, *Ai toată viața înainte* de Romain Gary, în regia Alinei Rece. Și în continuare poate fi urmărită în spectacole de succes: *Roman teatral*, adaptare după Mihail Bulgakov, regia: Vlad Massaci; *Aniversarea* de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov, tot în regia lui Vlad Massaci; *Vacanță în Guadelupa* de Pierre Sauvil și Eric Assous, un spectacol de Diana Lupescu și *Titanic Vals* de Tudor Mușatescu, regia: Dinu Cernescu.

EXTRASE DE PRESĂ

„Anii care au trecut peste frații Connor nu au avut prea multe cuvinte de spus în fața plăcerii lor nebune de a se tachina. Împunsăturile din copilărie s-au complicat odată cu vremea; puștile nu mai sunt de jucărie, iar gloanțele sunt adevărate. Spectacolul spune pe-ndelete această poveste bizară; cu un ritm leneș, în care tensiunea nu are timp să se acumuleze pentru a răbufni decisiv, ci pulsează uniform. Cicatricile rămân pe sufletele unor oameni care se pot bucura doar prin suferința celui alt. Un purgatoriu perpetuu la care noi asistăm cu un zâmbet în colțul gurii.”

[Frate-frate, dar...](#), Alina Epîngeac, www.yorick.ro, 31 martie 2015

„Florin Piersic Jr. este – nu am niciun motiv să îmi ignor verdictul – cel mai cerebral din câți actori am văzut în orașul acesta. Joacă inteligent, e pur și simplu o încântare. Pentru mine, Vlad Zamfirescu a fost adevărata revelație. Energia sa e inima spectacolului. Andi Vasluianu îl joacă pe preotul Welsh. Este un rol teribil, pentru care trebuie să îți pregătești îndelung cordul. În rolul lui Girleen joacă fie Ioana Calotă, fie Corina Dragomir. Ea echilibrează scena, aduce concomitent poezie și ordine în universul acela brutal, așa cum îndeobște doar speranța poate să facă.”

[Câteva concluzii cu privire la spectacolul de teatru „Vestul singuratic”](#), Andrei Crăciun,

Ziarul Metropolis, 27 februarie 2015

“*Vestul singuratic* este o poveste atipică, spusă într-un limbaj acid, dur, despre natura umană cu cele mai ascunse colțuri ale sale de urât, în diverse forme, despre dezumanizare, despre o viață fără reguli care se întâmplă într-un colț uitat de lume. Dar pentru că existența în dualitate este o caracteristică a lumii și a oamenilor, undeva pe bucata asta de pământ uitată își fac loc, timid, iubirea, încrederea în oameni, speranța, iertarea.

Ce se întâmplă pe scenă timp de trei ore, împrejurările prin care trec personajele, dialogurile dintre ele, ipostazele în care se pun, de conflict direct sau doar de persiflare reciprocă, mărturisirile emoționante, dar și hilare, răsturnările ingenioase de situație sunt construite foarte interesant de regizorul Cristi Juncu.”

[Vestul singuratic, despre o lume departe de lume](#), Ileana Andrei,
www.ileanaandrei.ro, 24 ianuarie 2015)

Imagini din spectacol și programarea reprezentațiilor: www.nottara.ro

Persoană de contact:

Paula Varga

Marketing și Comunicare

Teatrul Nottara

e-mail: paula.varga@nottara.ro

marketing@nottara.ro